

garanterer Landmandsbanken, og det er højst besynderligt, at den Regering, som i September Maaned gennem den daværende Handelsminister saa klart paaviste det uforvarlige i at gøre det, nu kommer og bringer dette Forslag frem og vel sagtens ogsaa gennemfører det; thi det er ganske i Strid med dette Ministeriums Politik ellers. Importreguleringen er dette Ministerium saa uhyre ivrig en Fjende af, en lille Smule Importregulering anser den for saa overordentlig slemt; den skal spare saa uhyre. Hvad sker saa her? Her træffer man en Ordning, ifølge hvilken enhver Skibsreder, enhver industridrivende, enhver storhandlende, der kan skaffe sig Tillid hos Landmandsbankens Direktører, kan faa Statslaan til sin Virksomhed. Saa længe han har Landmandsbankens Direktionens Tillid, saa længe er hans Virksomhed statsgaranteret, og saa længe betaler Statens alle hans Udgifter, leverer ham Driftskapital og bærer hans Tab. Den Myndighed giver man de private Mænd, der sidder i Landmandsbankens Direktion, at de frit kan uddele saadanne Statsmidler som Driftskapital, som Penge til Hjælp til Forretningens Fremdrift til enhver, som de private Direktører har Tillid til. Og Staten betaler! Det er i Sandhed en omfattende Støtte af Erhvervene, som her kan sættes i Værk, hvis vi faar en noget virksom Direktion for Landmandsbanken, og det kan det jo meget vel være, vi faar.

Mit Partis Opposition mod det foreliggende Lovforslag er rent saglig, fuldkommen saglig, og vi har ikke blandet nogen Politik ind i dette Spørgsmaal. Men det er vor Overbevisning, at det sagligt er aldeles uforvarligt at paadrage Staten en Kautionsforpligtelse paa ca. 1200 Mill. Kr. eller et lignende Beløb. Naar der bliver spurgt os, om vi vil gaa med til det, saa maa vort Svar være nej. Og dette Nej vil ogsaa lyde, naar der skal stemmes endeligt over dette Lovforslag.

H. O. Hansen: Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, betonedede nu ved tredje Behandling, hvad der selvfølgelig er rigtigt, at dette ikke er nogen Partisag, men en stor Samfundssag. Den burde derfor ogsaa have været behandlet som saadan. Jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal i Gaar ved første Behandling ud fra det Synspunkt, at dette var en stor Samfundssag, en Samfundssag, som har den største og mest afgørende Betydning navnlig for Byerne; men jeg maa meget beklage, hvad jeg kort gjorde Rede for ved anden Behand-

ling, at Partiet Venstre efter min Formening ikke har behandlet denne Sag som en Samfundssag; man har ikke givet de Oplysninger, der var ønsket, og som det havde været nødvendigt at give for at faa Medvirken fra saa mange som muligt her i dette høje Ting, her, hvor det gælder at skabe den Ro og den Tillid til Landmandsbanken, som maa ønskes af Hensyn til hele det danske Samfund. Det forekommer mig, at man fra Venstres Side kunde have behandlet denne Sag paa en anden Maade, naar man saa stærkt betoner, at dette er en stor Samfundssag.

Vi havde ønsket at yde vor Medvirken ud fra de Betragtninger, jeg gjorde udførligt Rede for i Gaar. Vi ønskede Ændringer i det fremsatte Lovforslag, og vi ønskede saadanne Oplysninger, at vi var vidende om, hvad vi stemte for. Disse Oplysninger er det ikke lykkedes os at faa. Jeg maa maaske sige, at naar man taler om Tillid til Banken som en nødvendig Forudsætning, saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, da forekommer det ikke mig, at den Ændring, det konservative Folkeparti har foreslaaet, og som blev vedtaget ved anden Behandling, at Statens Garanti begrænses til at være til den 1. April 1928, skaber større Tillid. Grundene til denne Ændring kender dette høje Tings Medlemmer med Undtagelse af dem, som har haft Sæde i Udvalget, intet til.

Paa et Punkt, hvor jeg ser den store Fare ved dette Forslag, havde jeg ønsket det ændret. Jeg ser den store Fare i dette Forslag i den Statsgaranti, der her ydes Landmandsbanken. Jeg fremhævede i Gaar de Følger, som dette kunde faa, og henviste til, at det ikke kunde skildres bedre, hvilke Følger dette kunde drage i sit Kølvand, end det blev skildret af daværende Handelsminister Rothe, da han i Efteraaret advarede mod en Statsgaranti. Der havde maaske været Mulighed for at finde en Løsning paa et andet Grundlag. Jeg henvendte mig i Formiddags til et af Venstres Udvalgsmedlemmer og bad ham om i Udvalget at forsøge, om der ikke var en Mulighed for at hindre de farlige Følger af, at Kapital blev trukket ud af de lokale Banker rundt om i Landet og sat over i Landmandsbankens statsgaranterede Filialer, ved at man begrænsede Statsgarantien til de Sparere, som Banken havde i Øjeblikket, og til de Beløb, som indestod i Øjeblikket. Jeg ved ikke, om det Udvalgsmedlem, som jeg henvendte mig til, har bragt dette frem i Udvalget, om man i Udvalget har undersøgt, om der ikke her var en Løsning. Om man kunde